

# Farkas Árpád

## Szól a kokas...

– ad notam Gabriel Bethlen –

*„Szól a kokas már,  
majd megvirrad már!” –  
moccan csizmája ránca  
s szemöldöke táncra...;  
Gábrriel Báthory után most ő járja,  
rándul:*

*soha ki a hámbúl!  
Két felől két cigány húzza, rángja:  
muzsikás Bécs, kobzos Konstantinápoly  
mind más-más dalt dönögtet,  
s ő talpa alá döngöli  
e szétmuzsikált Földet!*

*Erdélyre ha rászól:  
méhek zúgása,  
szekercelárma,  
gyümölcsfák virágba borulása  
a Bethleheemes jászol--*

*Nem tudni, e tánc óta  
a föld vagy talpunk ég...*

*Szól a kokas már,  
megvirrad-e még –?*



*Húlt nyoma mára, csupán az éj bakacsinja terül, sus-  
san lidércesen fölībénk. Vagy tán nem is éjszaka ez?  
Mégis, mégis, a néhai jó Damjanich tábornok köpenye volna?*

## Vadászat

*Ezt az erdőt megtartjuk, barátom!  
Fent, idefent szabadon, mélyen  
lélegzik a tisztás, emelget;  
lábhoz eresztett puskával állunk be  
fának, hajunk a Holdra lobog.  
Szürkület után Európa s Ázsia  
fényei arcunkba közelről sütnek,  
térdünkig érnek a suttogó árnyak,  
ágroppanások, vadmorranások,  
térdünkig csak, barátom.  
Valahol itt legelészget a Csodaszarvas;  
eltunyul, agancsa hull,  
hogyha nem űzik.  
Hol vannak hát a hajtók, barátom?!  
Puffadjon vörösbe arcuk,  
pattanjon szemgolyójuk,  
s hadd fújják, csak fújják  
itt körben  
azokat a kürtöket!*

## Nomád

*Szomorú hó hull; hallom, sussan  
hajad e hökkent márciusban,  
sötéten ringó jurtám, sátram  
ebben a nomád hófúvásban.*

*Föl-fölfehérő arcod látom  
átremegni az éjszakákon;  
suttogó varázslat kél abban,  
hogy nem rejtőzhetsz szabadabban –*

*Élni lenne jó messzi nyárban,  
valahol délen – Veronában,  
simulnánk egymásba ott ketten  
sosemvolt erkélyjelenetben.*

*Megosztanánk a jót, a rosszat,  
gyermeket nemzenénk, s a holdat  
csörgőnek néki odaadnánk –,  
gondot ne a tél viseljen ránk.*

*Hiába, hó hull, s hallom, süssan  
hajad e romlott márciusban.  
Maradjon immáron óvó sátram,  
rejtegetőm az elmúlásban.*

## **Májusok**

*Májusok, hullámzó asszonyok,  
Margarétás ágyon, gyolcsféhéren,  
Alattunk míg harmatfű ropog,  
Elröpi a lányszalag a szélben.*

*Szeretni kell, ha mindenek dacára  
Alázat kész fűszálat hajlani,  
Leheletünk a pitypang bóbítája,  
s a föld alól lépteket hallani.*

*Ők jönnek: szelíd, fürkész ősök:  
Hadd lám, az utód bőszén mint szeret,  
Hűlt háborúkat békévé ölelve  
Nemz-e a mélynek új s új gyermeket?*

*És föntről báránypéű felleg  
Lesi: az Idő rátok mint hajol,  
Tárt kedvvel talán túnt tavaszt ölelget,  
S lüktettet föl a karjai alól –*

*Májusok, ti áldott asszonyok,  
Átringotok az esztendőkön szépen.  
Szoknyátokkal a nyár, ha ellohol,  
Izzó hajunk tajtékzó fehérben...*

# Virágzáró

*Fodroznak már a fürtös akácok,  
patyolat zivatar közeleg, jó.  
Sistereghetnek a liliom-lángok,  
zuhog a szélben az aranyeső.*

*Föl, föl a dombra, hol orgona  
búg és füvekkel táncol az ég!  
Hagyd, hogy a mélyben hunyorgó fényben  
szundítsanak a kék estikék.*

*Virág-tilosba nem lép a táltos,  
virág-záróban szusszan a rét.  
Margarétái tükörtojások,  
étvágycsiklandón keringnek szét.*

*Szirmok hullanak! Föl, föl a  
dombra! Most futamodj, mielőtt  
patyolat fényüket fel nem issza  
a sár –, és ringnak a lábad előtt!*

# A vének

*Ülnek az eresz alatt az áttetsző  
időben; hó hull, hatalmas  
elő-ázsiai pelyhekkal havazik.*

*Bárányok hullnak vagy nyulak,  
s nyihogó habfehér paripák –:  
vélük a tél még eltündérekedik.*

*A havazás érdes függőnye mögül  
fölsejlik hirtelen valami rajz –:  
Dul király mezítlen lányai ringnak.*

*Fölindulnak a vének kinyújtott  
karokkal, s tétován, mint a vakok  
a zuhogó fénybe beleivódnak.*